

Matouš Pražák, *Formy inteligentního života v románu V horách šílenství*

Posudek vedoucího bakalářské práce

Ústředním tématem bakalářské práce Matouše Pražáka jsou formy inteligentního života vystupující či zmiňované v románu H. P. Lovecrafta *V horách šílenství* (1931). Toto téma je přitom zachyceno v širším kontextu Lovecraftova díla – a v posledku je využíváno jako východisko pro zamyšlení nad povahou a významem Lovecraftovy tvorby jako takové.

Autor pracuje s dobrým výběrem odborné literatury, ze kterého si dovolím vyzdvihnout rozsáhlou monografii S. T. Joshiho věnovanou Lovecraftovu životu a dílu (*I am Providence*), pozoruhodnou práci o vývoji žánru weird fiction od Jonathana Newella (*Century of Weird Fiction*) a svéráznou filosofickou studii Eugena Thackera inspirovanou hororovou fikcí, v neposlední řadě právě Lovecraftovou (*After Life*).

Vůči jednotlivým dílčím závěrům nemám vážné námitky. V základních rysech souhlasím s autorovým podáním centrálního tématu a oceňuji, že v případě Prastarých je správně zachycena proměna vztahu protagonisty a vypravěče k nim – a tedy způsob, jakým jsou tyto bytosti v příběhu představeny (s. 21–22). V kontextu obecných úvah o Lovecraftovu dílu jako celku mám za dobré, že je přesvědčivě odmítnuta stále ještě rozšířená představa o Lovecraftovi jako tvůrci koherentní umělé mytologie – autor dokládá chybnost této myšlenky a zároveň zvažuje důvody jejího vzniku (s. 42–43).

V této souvislosti se nicméně domnívám, že by bylo přínosné, kdyby autor při obhajobě svou úvahu o neexistenci Lovecraftova „velkého příběhu“ prohloubil. Co když je tomu tak, že Lovecraft, autor převážně *hororové* fikce, takový příběh vlastně ani koncipovat nemohl? A jestliže je tato myšlenka správná, proč potom v jeho díle existují prvky, které k domněnkám o takovémto projektu přesto poskytují podněty?

Z nedostatků musím zmínit jistou rozvolněnost práce jako celku, podmíněnou jejím ambiciózním změřením. Některé části mají spíše charakter exkurzů, zvláště pak oddíl o novějších filmech a videohrách ovlivněných Lovecraftovým dílem (s. 25–28). Oproti tomu je příliš stručně a povrchně nastíněn postřeh o „únikovosti“ četby Lovecraftových fikcí a tento fenomén není vůbec reflektován z hlediska své problematičnosti (s. 44). K dalším

nedostatkům patří formulační neobratnosti a překlepy a nejasné rozlišení primární a sekundární literatury v závěrečném seznamu. Za nepříliš šťastný mám úsporný způsob odkazování, ale uznávám, že se v současné odborné literatuře používá, a navíc jsem si vědom toho, že autora k němu rovněž motivoval formát některých textů, které měl k dispozici.

Práci doporučuji k obhajobě a vzhledem k jejím přednostem i nedostatkům navrhuji hodnocení „velmi dobrá“.

Mgr. Richard Zika, Ph.D.